

Dr Robert A. Peterson, Ludzkość i grzech, Sesja 19, Grzech pierworodny, Natychmiastowe przypisanie, Skutki upadku. Zdolność czy niezdolność

© 2024 Robert Peterson i Ted Hildebrandt

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat doktryny człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 19, Grzech pierworodny, natychmiastowe przypisanie, skutki upadku, zdolność lub niezdolność.

Kontynuujemy nasze studium grzechu pierworodnego.

Jesteśmy w trakcie Immediate Imputation i badamy jego mocne strony, a następnie problemy, na które próbował odpowiedzieć, sprzeciwy wobec Immediate Imputation. Biblia przedstawia Adama jako zarówno naturalną, jak i reprezentatywną głowę rodzaju ludzkiego.

Jak zauważa Lewis Johnson, rozwinięcie Pisma Świętego pokazuje, że obietnice panowania i groźby dane Adamowi dotyczyły rasy. Cytat, tak jak czyn ostatniego Adama jest aktem reprezentatywnym, stając się podstawą prawną usprawiedliwienia wierzących, tak samo czyn pierwszego Adama jest aktem reprezentatywnym, stając się podstawą prawną potępienia tych, którzy się z nim zjednoczyli. 312 artykułu S. Lewisa Johnsona o grzechu pierworodnym.

Po drugie, w naszym stanie jest zawarte natychmiastowe przypisanie. Urodzeni duchowo martwi i ewidentnie pod przekleństwem. Porównaj Efezjan 2:1 do 5. Paweł pisze: i byliście umarli w upadkach i grzechach, w których niegdyś chodziliście według biegu tego świata, idąc za księciem, który rządzi w powietrzu, duchem, który teraz działa w synach nieposłuszeństwa, wśród których my wszyscy niegdyś żyliśmy w namiętnościach naszego ciała, spełniając pragnienia ciała i umysłu, i byliśmy z natury dziećmi gniewu, jak reszta ludzkości.

Albo ludzie zostali wystawieni na próbę w Adamie i upadli, albo zostaliśmy potępieni bez procesu. Albo jesteśmy pod przekleństwem za winę Adama, Psalm 51, 5, przeciwko Tobie, tylko Ty zgrzeszyłem, Panie, i w grzechu poczęła mnie moja matka, albo byliśmy pod przekleństwem za brak jakiegokolwiek winy. Natychmiastowe przypisanie wyjaśnia najbardziej zadowalająco to, co ostatecznie jest tajemnicą.

Johnson 312. Natychmiastowe przypisanie, co najważniejsze, najlepiej pasuje do argumentu Pawła w Rzymian 5. Ten pogląd sam w sobie podkreśla to, co wydaje się

być zasadą rządzącą argumentem apostołów. Adam i Chrystus są przedstawicielami swoich ras.

Istnieje wyraźna paralela między odpowiednimi czynami dwóch Adamów i skutkami tych czynów dla ich ludu. Grzech Adama przyniósł potępienie i śmierć ludzkości. Sprawiedliwość Chrystusa przynosi usprawiedliwienie i życie jego ludowi.

Posunąłbym się nawet do stwierdzenia, że chrześcijaństwo jest religią reprezentatywną. Rzymian 5:12-21 uczy, że ta reprezentacja działa na dwa sposoby. Wyjaśnia potępienie rasy w Adamie i wyjaśnia usprawiedliwienie wierzących w Chrystusa.

Po czwarte, Immediate Imputation pozwala nam zobaczyć, dlaczego tylko pierwszy grzech Adama, a nie jego późniejsze grzechy, ani grzechy Ewy, są przypisywane istotom ludzkim. Johnson, strona 313. Po piąte, Immediate Imputation najlepiej wyjaśnia związek Rzymian 5:13, 14 z werselem 12.

Słowo gar w języku greckim pokazuje, że wersety 13 i 14 wyjaśniają werset 12. Cytuj, jeśli jednak werset 12 oznacza, że wszyscy ludzie są grzesznikami, Pelagiuszem i innymi, lub że wszyscy stali się zepsuci, natychmiastowe przypisanie, lub nawet, że wszyscy faktycznie zgrzeszyli w Adamie, realizm. Wersety nie potwierdzają twierdzenia z wersetu 12.

Jeśli jednak werset 12 stwierdza, że wszyscy zgrzeszyli w przedstawicielu, to wszystko inne jest jasne. Bliski cytat, Johnson 313. Moim zdaniem relacja między wersetami 13 i 14 a 12 jest jasna.

Wszystkie szczegóły egzegezy nie są jasne. Zastrzeżenia. Niektórzy twierdzą, że następujący werset przeczy bezpośredniemu przypisaniu.

Powtórzonego Prawa 24:16. Ojcowie nie będą zabijani za synów, ani synowie nie będą zabijani za ojców. Każdy ma umrzeć za swój własny grzech. Powtórzonego Prawa 24:16. Ten werset dotyczy władzy cywilnej, a nie boskiej. Musimy rozdzielić te dwie rzeczy.

Jeśli ten werset jest obecny, aby służyć i oceniać Boże sposoby zbawienia, można go również wykorzystać do obalenia, że Chrystus umarł jako przedstawiciel, aby zabrać nasze grzechy. I z pewnością nie chcielibyśmy tego zrobić. Nie chodzi o teologię duchową, sprawy duchowe w teologii, ale o rząd cywilny.

Niektórzy kwestionują natychmiastowe przypisanie na podstawie Ezechiela 18. Ponownie cytując Johnsona, ale ten fragment nie mówi nic o powodach, dla których ludzie są w grzechu, ani o grzechu pierwotnym lub przypisaniu grzechu Adama

ludziom. Odnosi się po prostu do zasad boskiego rządu na ziemi lub boskiej sprawiedliwości.

Niegodziwi umrą. Sprawiedliwi, w boski sposób, oczywiście, będą żyć. To fragment, który mówi, że ojciec nie zostanie zabity za swojego syna.

Syn nie zostanie zabity za ojca. Każdy stanie przed Bogiem sam. Realisci, trzeci zarzut powszechnie odwołują się do Hebrajczyków 7, 9 i 10, aby bronić realistycznego przypisania i zastosować ten werset do realistycznego przypisania grzechu Adama.

List do Hebrajczyków 7:9 i 10, fragment o Melchizedeku. Można by nawet powiedzieć, że sam Lewi, który otrzymywał dziesięciny, płacił dziesięciny przez Abrahama, ponieważ był jeszcze w lędźwiach swego przodka, gdy spotkał go Melchizedek. Johnson twierdzi, że w świetle szczególnej typowej natury Listu do Hebrajczyków 7:9, cytując, dziesięcina Lewiego w Abrahamie nie była bardziej realna niż to, że Melchizedek był naprawdę synem Boga.

Relacje są typowe, nie rzeczywiste, nierealne. Dla mnie jest jasne, że Melchizedek nie jest przedwcielonym pojawieniem się Jezusa, na przykład, ponieważ Hebrajczyków 7 mówi, że podobnie jak syn Boży, pozostaje kapłanem na zawsze. Znaczenie było takie, że w hebrajskim stylu nie podano genealogii Melchizedeka.

Wydawało się, że nie miał rodziców ani potomków. Systematyczne i pasterskie implikacje doktryny grzechu pierworodnego. Cześć należy się Bogu za Jego postępowanie z ludźmi, za objawienie nam swojej prawdy, za zasadę reprezentacji, za Jego łaskawe postępowanie z nami w Chrystusie oraz za Jego mądrość i sprawiedliwość.

Doktryna grzechu pierworodnego strzeże charakteru Boga i dobroci Jego twórczego dzieła. Bóg nie stworzył Adama i Ewy jako grzeszników. Nasi pierwsi rodzice upadli, a Adam, jako głowa rodzaju ludzkiego, był naszym przedstawicielem.

Realistyczna ocena upadłej ludzkości. Ludzie potrzebują zbawiciela z powodu rzeczywistej obiektywnej winy, Adama i ich własnej, oraz z powodu skażenia grzechem. Powiedziałem wcześniej w tych wykładach, że zanim Paweł zajmie się grzechem pierworodnym w Rzymianach 5:12 do 19, zajmuje się rzeczywistym grzechem w Rzymianach 1:18 do 3:20.

Oba są podstawą potępienia. Grzech pierworodny i grzech rzeczywisty. Bądźmy ostrożni, aby zwrócić uwagę na cele doktryny grzechu pierworodnego w Piśmie Świętym.

Nie usuwa winy z niezbawionych. Zamiast tego ją ustanawia. Ewangelizacja jest zatem koniecznością.

Pełniejsze docenienie badania grzechu pierworodnego powinno przynieść pełniejsze docenienie zbawczej prawości drugiego i ostatniego Adama, Jezusa Chrystusa. Nie traćmy z oczu głównego celu i kontekstu Rzymian 5:12 do 21. Nasze zbawienie całkowicie zależy od wysiłków kogoś innego, nawet Jezusa, w naszym imieniu.

I chociaż nie radujemy się z obcej winy, wydaje się, że jest to fakt historyczny i teologiczny, ale z pewnością radujemy się z obcej prawości. Nasze zbawienie całkowicie zależy od wysiłków kogoś innego, nawet Jezusa, w naszym imieniu. Oto największy powód naszej radości.

Jezus Chrystus umarł i zmartwychwstał, aby zbawić grzeszników, nawet nas. Alleluja. Przechodzimy do innego tematu w ramach doktryny grzechu, a mianowicie skutków upadku i zdolności lub niezdolności.

Właśnie to zrobiliśmy. Właśnie zrobiliśmy cztery rzeczy, Ted. Trzy rzeczy.

Zaczynamy. Skutki upadku i analiza Pawłowej doktryny o zdolności lub niezdolności osób niezbawionych. Paweł jest teologiem grzechu pierworodnego.

Warto zbadać jego pisma, aby zobaczyć, co według niego niezbawiona osoba jest w stanie zrobić, aby uratować się ze swojego położenia. Chciałbym skupić naszą uwagę na trzech ważnych pytaniach. Po pierwsze, jak Paweł opisuje wolę niezbawionej osoby? Czy jego wola jest moralnie wolna czy moralnie związana? Po drugie, co może zrobić niezbawiona osoba, aby zostać zbawioną? A konkretnie, czy niezbawiona osoba jest w stanie uwierzyć w Chrystusa? Czy arminianistyczny lub kalwiński pogląd na uprzedzającą łaskę jest poprawny? Czy inny pogląd jest poprawny? Badanie 1 Koryntian 2:14 i 16.

Badanie 2 Koryntian 4:1 do 6. Następnie przeprowadzono badanie Jana 6, 44 i 65. Badanie 1 Koryntian 2:14 do 16. Naprawdę powinienem przeczytać cały ten rozdział.

1 Koryntian 2. A ja, gdy przyszedłem do was, bracia, nie przyszedłem, głosząc wam świadectwo Boże wyniosłą mową lub mądrością. Postanowiłem bowiem nic nie wiedzieć wśród was, oprócz Jezusa Chrystusa, i to ukrzyżowanego. I byłem z wami w słabości i w bojaźni, i w wielkim drzeniu.

A mowa moja i moje przesłanie nie były w przekonywających słowach mądrości, ale w dowodzie ducha i mocy, aby wiara wasza nie opierała się na mądrości ludzi, ale na mocy Bożej. A jednak wśród dojrzałych przekazujemy mądrość, chociaż nie jest to mądrość tego wieku ani władców tego wieku, którzy przemijają. Ale przekazujemy tajemną i ukrytą mądrość Bożą, którą Bóg przed wiekami postanowił dla naszej chwały.

Żaden z władców tego wieku tego nie zrozumiał, bo gdyby zrozumieli, nie ukrzyżowaliby Pana chwały. Lecz jak napisano, czego oko nie widziało i ucho nie słyszało, i serce człowieka nie pomyślało, to przygotował Bóg tym, którzy go miłują. Te rzeczy objawił nam Bóg przez Ducha, bo Duch przenika wszystko, nawet głębokości Boga.

Kto zna myśli człowieka, oprócz ducha tej osoby, która jest w nim? Nikt więc nie rozumie myśli Boga, oprócz ducha Bożego. A myśmy nie otrzymali ducha tego świata, ale ducha od Boga, abyśmy zrozumieli rzeczy, które nam Bóg darmo dał. I przekazujemy to nie w słowach nauczonych mądrością ludzką, ale nauczonych przez ducha, tłumacząc prawdy duchowe tym, którzy są duchowi.

Człowiek cielesny nie przyjmuje rzeczy ducha Bożego, bo są dla niego głupstwem i nie jest w stanie ich zrozumieć, ponieważ są one duchowo rozsądzone. Człowiek duchowy osądza wszystko, ale sam nie jest sądzony przez nikogo. Bo któż zrozumiał myśli Pana, aby go pouczać? Ale my mamy myśli Chrystusa.

Kontekst. Paweł mówi, że gdy przybył do Koryntu, jego kazania koncentrowały się na ukrzyżowaniu Chrystusa. Nie polegał wyłącznie na ludzkiej mądrości ani zdolnościach homiletycznych, gdy głosił ewangelie Koryntian.

Kiedy Paweł im głosił, nie ufał ludzkiej mądrości ani zdolności mówienia. Jego pewność była w mocy Ducha Świętego, wersety 1 do 5. W innym sensie przesłanie ewangelii jest przesłaniem mądrości. Dojrzały wierzący to dostrzegają.

Świat nie. To nie jest mądrość światowa, której źródłem jest umysł człowieka. Raczej jest to mądrość Boga w tajemnicy, werset 7. Bóg zaplanował dać mądrość ewangelii wierzącym przed stworzeniem.

Ostatecznym celem mądrości Bożej w ewangelii jest uwielbienie świętych. W czasach Nowego Testamentu Bóg objawił tę mądrość, która wcześniej była ukryta w Starym Testamencie. Objawił ją przez swego ducha poprzez swoich apostołów i proroków, Rzymian 16:25 i 26, 1 Piotra 1:10 do 12.

Przywódcy światowi pierwszego wieku nie rozumieli mądrości Boga. Udowodnili to, gdy zamordowali Chrystusa. Bóg nie został jednak pokonany przez śmierć swojego syna.

Bóg objawił teraz cudowne rzeczy, które przygotował dla swego ludu, rzeczy, które zostały ujawnione nie przez żadnego człowieka, odkrywając je, ale przez objawienie od Boga, 1 Koryntian 2:6 do 10. Duch Święty ma dostęp do tajemnic Boga. Istnieje paralela w sferze ludzkiej, gdzie tylko jednostka zna swoje najgłębsze myśli.

Podobnie, tylko duch Boży zna myśli Boga. Apostołowie nie otrzymali ducha systemu świata, który jest wrogi Bogu, od którego uczyliby się mądrości świata. Otrzymali ducha od Boga, od którego uczą się mądrości Boga i rzeczy, które Bóg łaskawie im dał.

Z kolei apostołowie przekazywali tę mądrość od Boga swoim słuchaczom. Głoszą ewangelię nie słowami nauczonymi przez mądrość ludzką, ale słowami nauczonymi przez ducha. Czyniąc to, wyrażają prawdy duchowe w słowach duchowych, lub można przetłumaczyć prawdy duchowe ludziom duchowym, wersety od 10 do 13.

ESV faktycznie opowiada się za tą drugą alternatywą. Paweł przeciwstawia nieduchową osobę psychikos duchowej osobie, pneumatikos, w wersecie 15. W kontekście te dwa słowa muszą oznaczać odpowiednio brak ducha Bożego, a więc niezbawiony, i posiadanie ducha Bożego, a więc zbawiony.

Osoba niespiirytualna nie akceptuje nomicznego prezentu nekomai, rzeczy ducha Bożego. To znaczy, że jest to po prostu zwyczajowe. Tak po prostu rzeczy się mają.

Niezbawieni ludzie nie akceptują rzeczy ducha Bożego, ponieważ niezbawiona osoba nie ma Ducha Świętego. W rzeczywistości mądrość od Boga jest dla niej lub dla niego głupotą, ponieważ ocenia z perspektywy mądrości świata. Osoba bez ducha nie może zrozumieć rzeczy, które pochodzą z ducha, ponieważ te rzeczy są duchowo rozróżniane.

Ponieważ nie mają ducha, niezbawionym brakuje duchowego rozeznania. Natomiast osoba z duchem, duchowy mężczyzna lub kobieta, dokonuje rozeznania we wszystkich sprawach duchowych właśnie dlatego, że ma ducha. Ta osoba nie podlega ocenie niezbawionych osób w sferze duchowej.

Jednakże, ponieważ on lub ona ma dostęp do objawionego umysłu Boga w Chrystusie i jest mu poddany. Wersety 14 i 15. Pierwsze ważne pytanie brzmi:

Jakie są rzeczy ducha Bożego w wersecie 14? Z kontekstu, cofając się od 14 do 2, są to duchowe rzeczy wyrażone w duchowych słowach lub dla duchowych ludzi, 13. Są tym, co Bóg dał swobodnie, werset 12. Są to myśli Boga, 11.

Są to głębokie rzeczy Boże, 10. Są tym, co Bóg objawił przez swego ducha, 10. Są tajemną mądrością Boga, 7. Są przesłaniem mądrości, 6. Są przesłaniem Pawła, werset 4. Są przesłaniem o Jezusie Chrystusie i o Jego ukrzyżowaniu, werset 2. Tak naprawdę, aż do wersetu 1, są świadectwem o Bogu.

Innymi słowy, rzeczy ducha, o których mowa w wersecie 14, to objawienie dane apostołom przez Boga. Objawienie to skupiało się na zbawczym dziele Chrystusa. Objawienie to obejmowało również inne tematy.

Na przykład zacytuj, co Bóg przygotował dla tych, którzy go miłują, werset 9. Tak więc zdefiniowałem rzeczy ducha Bożego w wersecie 14 jako objawienie, które Bóg dał apostołom, a oni z kolei głosili. To jest ewangelia Chrystusa, rozumiana w najszerszym sensie, jak w Rzymian 1:17. Zbawcze przesłanie i wszystkie jego implikacje, jeśli wolisz, rada Boża.

Duch Święty odgrywa dwie ważne role w 1:1-6. Musimy interpretować werset 14 w kontekście podwójnego dzieła ducha. Po pierwsze, duch objawia apostołom rzeczy Boże, wersety 10-13.

Jak argumentowano powyżej, rzeczy ducha Bożego są odniesieniem do apostoelskiego głoszenia ewangelii, które ma swoje źródło w objawieniu ducha. Po drugie, istnieją tutaj dwie posługi ducha. Objawia on rzeczy Boga apostołom.

Po drugie, umożliwia ludziom zrozumienie apostoelskiego przesłania. Werset 14 obejmuje również drugi aspekt pracy ducha. Duch działa dynamicznie, aby umożliwić grzesznikom pojmowanie prawdy Bożej.

Możemy nazwać dwa aspekty pracy ducha objawieniem, transmisją i zbawczym oświeceniem, przyjęciem. Teologiczne wnioski z 1 Koryntian 2:14. Czego uczy nas 1 Koryntian 2:14 na temat zdolności niezabawionej osoby do przyjęcia apostoelskiego przesłania? Po pierwsze, niezabawiona osoba go nie przyjmuje. Po drugie, jest to dla niej głupotą.

Po trzecie, ona nie może tego zrozumieć. Ten fragment nie wyjaśnia niezdolności niezabawionych do odpowiedzi na ewangelię poprzez odwołanie się do ich stanu duchowej śmierci, jak to czyni Efezjan 2. Nie przypisuje też odrzucenia ewangelii działaniu Szatana, jak czyni to 2 Koryntian 4. Co zadziwiające, po prostu nazywa niezabawionych nieduchowymi i, czyniąc to, mówi, że nie, rzeczywiście nie mogą uwierzyć, ponieważ nie mają ducha Bożego.

Poza duchem, człowiek jest zamknięty w mądrości tego złego świata. Z punktu widzenia mądrości świata, to naprawdę ignorancja. Paweł prawdopodobnie jest sarkastyczny.

Z punktu widzenia tak zwanej mądrości świata, ewangelia jest głupotą. Czy ty sobie ze mnie żartujesz? Przesłanie o ukrzyżowanym Żydzie? Tylko duch, który przekazał ewangelię, może sprawić, że grzesznicy pojmą ją zbawiennie. Spróbuję wstępnie, ponieważ, jak trafnie nauczył mnie Robert Dunsweiler, musimy studiować całą Biblię, aby poznać naukę Biblii na dany temat, wstępnie odpowiedzieć na trzy pytania, które postawiłem na początku tego studium, mając na uwadze, że nasz fragment może nie odpowiedzieć na niektóre z nich.

Kwestia wolności niewoli woli nie jest konkretnie poruszana w naszym tekście. Jakiś rodzaj niewoli woli jest implikowany, ponieważ osoba niezadowolona nie akceptuje i nie może zrozumieć rzeczy duchowych. Są one dla niej głupstwem.

Ponieważ jest on ograniczony do mądrości świata na własną rękę, jego wola nie otrzymuje, a jego umysł nie może zrozumieć ani być związanym grzechem. Nasz fragment wydaje się odpowiadać na drugie pytanie, mówiąc, że osoba niezadowolona nie może nic zrobić, aby zostać zadowolona. Nie może zrozumieć ewangelii.

Jest to część normalnego stanu rzeczy, nomiczna obecność tego, że nieduchowi nie akceptują rzeczy duchowych. Fragment wydaje się przypisywać zdolność do zdolności do wiary w dzieło ducha. Nasze pytanie nie odnosi się bezpośrednio do pytania o naturę łaski uprzedzającej; łaska, która przychodzi zanim uwierzemy, że najlepsze, co możemy zrobić, to przetestować modele ormiański i kalwiński.

Ten fragment nie naucza o powszechnym działaniu ducha, które umożliwia zbawienie wszystkich osób. Fragment ten raczej rozróżnia między osobami duchowo zadowolonymi i nieduchowymi na podstawie posiadania lub braku posiadania ducha. Zbawcze dzieło ducha nie jest tutaj powszechne.

To duch czyni różnicę między tymi, którzy rozumieją prawdę duchową, a tymi, którzy jej nie rozumieją. Fragment ten nie przypisuje posiadania lub braku tego samego ducha wierze lub niewierze. Przypisuje wiarę pojmowaniu prawdy duchowej, a niewiarę odrzuceniu tej samej obecności lub nieobecności ducha.

Tak więc, na podstawie tego fragmentu, skłaniałbym się ku kalwińskiemu pogładowi na łaskę uprzedzającą. Drugi tekst, drugi list do Koryntian, cztery, od jednego do sześciu. Omówię Jana sześć.

Tak naprawdę, omówię Jana szóstego w kolejności tam wyżej. Jana 6:44 i 65. To jest kazanie Jezusa o chlebie życia.

A w 6:44 czytamy: Nikt nie może przyjść do mnie, powiedział Jezus, jeśli Ojciec, który mnie posłał, nie pociągnie go, a ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym. 65.

Jezus powiedział, dlatego powiedziałem ci, że nikt nie może przyjść do mnie, jeśli nie jest mu to dane przez Ojca. Jezus szokuje swoich słuchaczy, nauczając, że muszą jeść jego ciało i pić jego krew, aby uzyskać życie wieczne. Jana 6:48 do 58.

Powiedział, że wróci do Ojca, 6:62, i że nikt nie może przyjść do mnie, jeśli Ojciec mu nie pozwoli. Jana 6:65. Wstrząsające słowa Jezusa w Jana 6:65.

Odzwierciedlając jego wcześniejsze stwierdzenie w Jana 6:44. Nikt nie może przyjść do mnie, jeśli Ojciec, który mnie posłał, go nie pociągnie. Aby zrozumieć te dwa wersety, przedstawimy w zarysie dzieła ojca i syna na rzecz ludu Bożego.

Według Jana 6:35 do 45 i 54 i 65. Ojciec daje ludzi synowi. To jeden z obrazów Jana przedstawiających wybory.

Widzimy to w Jana 6:37. Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie. Tego, kto przychodzi do mnie, nie wyrzucę.

Ojciec daje ludzi synowi, co oznacza, że ojciec wybiera ludzi do zbawienia. Ojciec przyciąga ich do syna. 6:44.

Nikt nie może przyjść do mnie, jeśli Ojciec, który mnie posłał, go nie pociągnie. Przyciąganie Jana, które jest dziełem Ojca, jest podobne do idei Pawła skutecznego powołania lub wzywania ludzi wewnątrznie, nadprzyrodzenie i skutecznie poprzez zewnętrzne powołanie ewangeliczne. Ci ludzie przychodzą do syna, 35, 37, 44, 45, 65.

Ja jestem chlebem życia. Kto do mnie przychodzi, nie będzie łaknął. Kto we mnie wierzy, nigdy pragnąć nie będzie.

Gdzie przyjście jest równoległe do wiary, a to właśnie oznacza przyjście. Przychodzą do syna. Paralelizm w Jana 6:35 pokazuje, że przyjście do Jezusa oznacza wiarę w Jezusa.

Syn zachowuje ludzi, których mu dał ojciec. Jana 6:37 i 39. Wszystko, co mi daje Ojciec, przyjdzie do mnie, a tego, który przychodzi do mnie, nie wyrzucę.

39. To jest wola Tego, który mnie posłał, abym niczego nie stracił ze wszystkiego, co mi dał, ale wskrzesił to w dniu ostatecznym. Oznacza to, że raz zbawieni przez Jezusa, nie są zgubieni. Wreszcie, po piąte, Jezus wskrzesi ich z martwych w dniu ostatecznym.

6:39, 6:40, 6:44. Tutaj Jezus przepowiada zmartwychwstanie sprawiedliwych. Oto tok myśli.

Ojciec daje ludzi synowi. Ojciec przyciąga ich do syna. Przychodzą do syna.

Wierzą w niego. Syn ich strzeże, a syn wskrzesi ich z martwych w dniu ostatecznym. Te dzieła zbawienia tworzą teologiczne ramy dla Jana 6:44 i 65 i prowadzą nas do potwierdzenia dwóch ważnych prawd.

Po pierwsze, istnieje harmonia między Ojcem i Synem w zbawieniu. Ojciec daje ludzi synowi i przyciąga ich do siebie. Syn ratuje, zachowuje i wychowa tych samych ludzi.

Po drugie, istnieje ciągłość w tożsamości ludu Bożego. Są to ci sami ludzie, których Ojciec daje i przyciąga do Syna, a ci sami ludzie, którzy wierzą w Syna, są przez Niego zachowywani i zostaną przez Niego wskrzeszeni. Studiowanie Jana 6:44, 65 w ramach zbawczych czynów ojca i syna przynosi wiele owoców.

Jezus odpowiada na niewierzące skargi przywódcy żydowskiego. Przestańcie szemrać między sobą. Nikt nie może przyjść do mnie, jeśli Ojciec, który mnie posłał, nie pociągnie go, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym, Jana 6:43, 44.

Słowa Jezusa są uderzające. Mówi swoim słuchaczom, że ich niewiara wskazuje, że nie są ludem Boga. Kiedy mówi, że nikt nie może przyjść do mnie, przypomnij sobie szósty, 35, gdzie przyjdzie do Jezusa jest równoległe do wiary w Niego.

On ma na myśli, że nikt nie może uwierzyć we mnie, jeśli ojciec, który mnie posłał, go nie pociągnie. Grzesznicy nie mogą uwierzyć w syna, jeśli nie zostaną do niego pociągnięci przez ojca. Jezus nie mówi o niezdolności hipotetycznie, jak w schemacie wesleyańsko-arminiańskim, ale konfrontuje prawdziwych narzekających, niewierzących słuchaczy z faktem, że nie są ludem Bożym.

Mówi im nie tylko, że nie wierzą, ale że nie mogą uwierzyć. Interpretatorzy arminiańscy odwołali się do równoległego użycia tego samego słowa „pociągnąć” w Jana 12:32 i doszli do wniosku, że Bóg pociąga wszystkich do Jezusa. 12, 32 Jana, gdy zostaną wywyższony nad ziemię, Jezus mówi: „Przyciągnę wszystkich do siebie”.

Dobrze. Tak. Tam, tam, mówi Jezus, ale gdy zostaną wywyższony nad ziemię, przyciągnę wszystkich do siebie.

Ma na myśli, że kiedy zostanie ukrzyżowany, zobacz poniższy werset, i przyprowadzi wszystkich ludzi do siebie w zbawieniu. Wszyscy ludzie tutaj nie oznaczają jednak każdego człowieka, ale zarówno pogan, jak i Greków, jako Żydów, przepraszam, zarówno pogan, jak i Żydów. Mówimy tak z powodu kontekstu, w którym po tym, jak niektórzy Grecy poprosili o zobaczenie Jezusa, Jana 12, 20 do 22, najwyraźniej ich ignoruje i mówi o swoim zbliżającym się krzyżu 12:23 do 28, ale tak naprawdę nie ignoruje Greków.

On włącza ich do wszystkich ludzi, których przyciągnie swoją śmiercią. Jezus mówi o wszystkich bez rozróżnienia, o wszystkich rodzajach ludzi, Grekach, jak i Żydach, i nie o wszystkich bez wyjątku. To jest każdy człowiek.

Ponadto uważna lektura Jana 6:44 wyklucza myśl, że ojciec przyciąga wszystkich ludzi do swego syna. Jezus mówi, cytuję, nikt nie może przyjść do mnie, jeśli Ojciec, który mnie posłał, go nie pociągnie. A ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym.

Przyjrzyj się uważnie cytatom; ze względu na ciągłość tożsamości ludu Bożego, jak zauważyliśmy wcześniej, jeśli rozumiemy Jana 6:44 jako mówiące, że każda osoba jest pociągnięta, to musimy dojść do wniosku, że każda osoba zostanie wskrzeszona przez Jezusa dla zbawienia w dniu ostatecznym. Ale to jest uniwersalizm. Pogląd, że każdy ostatecznie zostanie zbawiony, jest poglądem odrzucanym zarówno przez ewangelicznych kalwinistów, jak i arminian .

W konsekwencji ojciec nie pociąga wszystkich ludzi do Chrystusa w Jana 6:44. Werset ten uczy, że niezbażnione osoby nie są w stanie zaufać Jezusowi jako zbawicielowi, jeśli Ojciec nie pociągnie ich do Jezusa. Ojciec czyni to dla tych, których dał swojemu synowi, tych, których wybrał, a syn wskrzesi ich dla ostatecznego zbawienia.

Wnioski, do których dochodzimy w Jana 6:44, potwierdza Jan 6:65. Tam Jezus mówi do narzekającego tłumu: cytuję: Dlatego powiedziałem wam, że nikt nie może przyjść do mnie, jeśli nie zostało mu to dane przez Ojca. Jezus po raz kolejny potwierdza, że osoby niezbażnione nie są w stanie uwierzyć w Niego, jeśli Ojciec nie umożliwił im tego.

W wersetach bezpośrednio poprzedzających Jana 6:44 i 6:45, niezbażnieni ludzie narzekają na Jezusa. Jezus zwraca się do nich i tym samym przypisuje niemożność rzeczywistym niezbażnionym ludziom. To przeczy arminiańskiemu pojęciu hipotetycznej niemożności.

Ostatni fragment to 2 Koryntian 4:1 do 6. Kontekst: 2 Koryntian 3:7 do 18. Paweł mówił w 2 Koryntian 3:7 do 18 o chwale nowego przymierza. Chwała przymierza Mojżeszowego całkowicie błędnie w porównaniu do chwały nowego przymierza.

Nowa dyspensacja przyniesiona przez Jezusa Chrystusa jest całkowicie chwalebna. W związku z tym służba nowego przymierza jest również chwalebna. Paweł jest sługą nowego przymierza chwalebnego Pana Jezusa.

Egzegeza 2 Koryntian 4:1 do 6. Dlatego diatata odsyła do poprzedniej dyskusji o chwale posługi nowego przymierza. Następująca klauzula imiesłowowa robi to samo. Ponieważ mamy tę chwalebną posługę nowego przymierza, to tylko dzięki zbawczemu miłosierdziu Boga apostołowie mieli swoje posługi.

Tak jak otrzymaliśmy miłosierdzie, mówi Paweł, nie tracimy ducha. Ponieważ Paweł otrzymał od Boga udział w chwalebnej posłudze Jezusa Chrystusa, nie rozpacza. Chwalebny Chrystus i przywilej służenia mu są wielką zachętą dla apostołów.

4:2 z 2 Koryntian. Apostołowie nie zniechęcają się do służenia Panu. Przeciwnie, nie mają się czego wstydzić, niczego do ukrycia.

Oni, kulminacyjne aorysty , wyrzekli się wstydlivych ukrytych rzeczy i wstydlivej jakościowej genitivności . Ich wrogowie fałszywie oskarżyli ich o bezbożność. Służba nowego przymierza jest pełna chwały.

Chwała świeci nad wszystkim, co robią. Nie ma więc miejsca na ukryte grzechy. Wszystko jest otwarte dla Boga i ludzi.

Cytat, i nie chodzimy w przebiegłości , co oznacza, że nie działają podstępnie. Ponownie, wbrew oskarżeniom ich oponentów. Cytat: ani nie fałszujemy słowa Bożego.

Zamknij, cytuję, mówiąc jedno i robiąc drugie, co przeczy postudze głupoty. Ale cytuję, wręcz przeciwnie, poprzez otwarte głoszenie prawdy, obiektywny dopełniacz, polecamy się sumieniu każdej osoby w obliczu Boga. Słudzy nowego przymierza patrzą z odsłoniętymi twarzami na chwałę Chrystusa.

Oni nie mają nic do ukrycia przed Bogiem ani człowiekiem. Głoszą prawdę ewangelii otwarcie. Cztery, trzy, przeciwnicy Pawła odpowiedzą, jeśli twoje przesłanie jest tak chwalebne i jasne, dlaczego wszyscy nie widzą go tak jak ty, Pawle? Pawle, twoje przesłanie nie jest jasne.

Jesteś fałszywym apostołem, a twoje przesłanie jest tylko twoje własne. Paweł mówi, ale nawet jeśli nasza ewangelia jest ukryta, cytuję, jest ukryta dla tych, którzy giną. Zamknij cytat.

Paweł nie będzie obwinał chwalebnego Chrystusa ani jego oświecającej ewangelii. Nie, ciemność mieszka w słuchaczach, którzy odrzucają przesłanie światła. W rzeczywistości można ocenić jego stan duchowy po jego reakcji na ewangelię.

Ci, którym ukryta jest dobra nowina, ujawniają, że są niezbawieni i zmierzają ku zagładzie. Ginący są dalej opisywani za pomocą zdania względnego, w którym Bóg tego świata zaślepił umysły niewierzących, lub można przetłumaczyć ich niewierzące umysły. Paweł naucza, że ci, którzy odrzucają ewangelię, są w wielkich tarapatach.

Nie są; nie tylko pokazują się zagubieni przez swoją negatywną reakcję na dobrą nowinę, ale także w szponach złowrogiej siły potężniejszej od nich. Diabeł oślepił ich myślenie. Na ich umysły wywarł szatański wpływ.

Paweł sugeruje, że ewangelia jest tak chwalebna, że potrzeba samego Szatana, aby oślepić niewierzące umysły przed światłem ewangelii. Oślepiające dzieło Szatana polega na tym, aby, w rezultacie, nie zobaczyli światła ewangelii chwały Chrystusa, który jest obrazem Boga. Zły ma bardzo konkretny zamiar.

Chce powstrzymać niezbawionych przed uwierzeniem w Chrystusa. Działa w procesach myślowych niezbawionych, aby nie zostali zbawiennie oświeceni przez ewangelię. Zwróć uwagę na słowa związane ze światłem, oślepienie, widzieć, światło, chwała i obraz.

Paweł podkreśla, że ewangelii nie brakuje jasności ani chwały. Dobra nowina to przestanie chwały Chrystusa, samego obrazu Boga, jaki widzieliśmy wcześniej w naszym studium ludzkości. Pan Jezus objawia niewidzialnego Boga wszystkim, którzy mają oczy, aby widzieć.

Środki podane tutaj, ci, którzy giną, nie widzą, to to, że Szatan oślepił ich duchowe oczy. Cztery, pięć. W wersetach trzecim i czwartym Paweł poświęcił czas na wyjaśnienie, dlaczego niektórzy nie wierzą w tę jasną, świetlistą ewangelię.

Teraz wraca do swojej głównej myśli z wersetu drugiego. Bo nie głosimy samych siebie, ale Chrystusa Jezusa jako Pana, a siebie jako waszych niewolników dla Jezusa. Zamknij cytat.

Nie mamy nic wspólnego z ukrytymi grzechami niezbawionych, ani nie działamy w tajemnicy. Nie fałszujemy słowa Bożego przez bezbożność. Przeciwnie, głosimy prawdę z otwartością przed Bogiem i ludźmi.

Następnie, wyjaśnia dalej. Cztery, nasze przesłanie nie dotyczy nas samych. Głosimy Pana Jezusa Chrystusa.

On jest treścią przesłania posługi Nowego Przymierza. On jest tym jedynym, on jest całym powodem, dla którego ewangelia jest tak chwalebna i jasna. Odniesienie Pawła do panowania Chrystusa może być jego sposobem powiedzenia, że został powołany do głoszenia ewangelii innego, nawet Jezusa Chrystusa.

Niewolnicy Chrystusa i ich słuchacze z powodu Chrystusa. Uwierzyli w przesłanie. Uznają Jezusa za Pana.

Są jego sługami, którzy teraz służą innym, aby oni również mogli poznać chwalebnego Pana. Cztery, sześć. Powodem, dla którego Paweł głosi ewangelię Chrystusa, jest to, że Bóg Stwórca zbawiennie ich oświecił.

„Bóg, który powiedział, że światłość zabłyśnie z ciemności, jest tym, który zabłysnął w naszych sercach światłem poznania chwały Bożej na obliczu Jezusa Chrystusa”. Wielki twórca światła i wszystkiego innego jest odpowiedzialny za udzielenie duchowego światła Pawłowi.

Ewangelia jest świetlista, ale diabeł oślepia umysły niezbawionych. Silniejszy od Szatana, sam Stwórca, oświeca umysły ludu Bożego ewangelią. Wierzę, że Paweł

sugeruje, że dzieło Boga polegające na zbawczym oświecaniu ewangelii jest dziełem rekreacji.

W każdym razie jest to dzieło stwórcy w takim samym stopniu, w jakim było stworzenie. Dlatego w odpowiedzi na ataki wroga Paweł mocno trzyma się swojego przekonania, że ewangelia jest pełna światła. Ludzie wierzą w ewangelię, ponieważ giną i są zaślepieni przez fałszywego Boga obecnego złego świata.

Bóg Stwórca zbawiennie oświeca serce Pawła i reszty ludu Bożego. Teologiczne wnioski z 2 Koryntian 4:1-6. Jednym z powodów, dla których niezbawieni ludzie nie wierzą w ewangelię, jest to, że Szatan zaślepił ich myślenie.

Jeśli chodzi o nasze pierwsze pytanie, Paweł nie wspomina konkretnie o woli niezbawionych w naszym fragmencie. Wspomina o ich myślach lub umysłach. Myśli lub umysły niezbawionych zostały zaślepienie przez Szatana, więc nie uwierzą w ewangelię.

To oślepienie jest skuteczne, jak pokaże porównanie wersetów 3 i 4. Ci, którym ewangelia jest ukryta, to ci, którzy giną, w przypadku których Szatan oślepił ich myśli. Język jest podany w metaforze światła i ciemności, a nie niewoli i wolności.

Niemniej jednak przesłanie jest jasne. Potężniejsza istota niż grzesznicy oślepiła ich niewierzące myśli. Są więc związani lub oślepieni, dopóki nie przyjdzie ktoś większy, aby ich uwolnić.

Wygląda na to, że nasz fragment odpowiada na drugie pytanie, które zadaliśmy początkowo, nauczając. Osoba niezbawiona nie może nic zrobić, aby zostać zbawioną. Jest zaślepiena przez diabła i potrzebuje boskiego oświecenia.

On lub ona nie może oświecić siebie, ponieważ jest zaślepiiony. Nie może nawet uwierzyć w ewangelię, ponieważ jest ona dla niego ukryta. Powód podany tutaj dla jego niewiary jest taki, że Szatan go zaślepił.

2 Koryntian 4:1-6 nie wspomina o łasce Bożej. Mówi raczej o oświeceniu. Zbawcze oświecenie jest dziełem Boga Stwórcy.

Tylko wtedy, gdy Bóg świeci w sercach światłem ewangelii, Paweł lub ktokolwiek inny zostaje zbawiony. W tym fragmencie nie naucza się o ogólnym oświeceniu ludzkości. Istnieje skuteczne i szczególne oświecenie, które jest dziełem Boga i rzeczywiście prowadzi do zbawienia.

To kończy naszą krótką dyskusję na temat zdolności lub niezdolności. Oczywiście jest, że na podstawie 1 Koryntian 2:14-16, Jana 6 i 2 Koryntian 4:1-6 dochodzę do wniosku, że Pismo Święte zdaje się nauczać o niezdolności niezbawionych ludzi do

zbawienia. Zatem jesteśmy całkowicie zależni od Ducha Świętego i łaski Bożej, aby zbawić grzeszników.

Ten diagram pomoże nam zebrać wszystko do kupy, gdy zakończymy nasze wykłady. Diagramy skutków upadku. Dziękuję Anthony'emu Hoekema za pomoc w jego książce created in God's Image.

Grzech pierworodny, grzech Adama przypisany rodzajowi ludzkiemu, pociąga za sobą prawne i moralne reperkusje. Prawnym reperkusją jest wina lub potępienie. Moralnym jest zanieczyszczenie lub korupcja.

Jesteśmy w rzeczywistości uszkodzeni, zrujnowani przez grzech. A to zanieczyszczenie wypływa zarówno w zepsuciu, jak i niemożności. Całkowite zepsucie nie oznacza, że istoty ludzkie są tak złe, jak mogłyby być ; w przeciwnym razie nie byłoby życia na ziemi.

Oznacza to, że każda część istot ludzkich jest dotknięta grzechem. Jak powiedziałem kilka razy w tym kursie wykładów, Paweł szczególnie wyróżnia umysł jako źródło noetycznych skutków grzechu. Jak właśnie zobaczyliśmy, Pismo naucza również, lub przynajmniej skłania się w tym kierunku, o niezdolności niezbaawionych osób do zbawienia samych siebie bez suwerennej i skutecznej łaski Bożej towarzyszącej ewangelii.

To inny sposób powiedzenia, poza Duchem Świętym działającym w odrodzeniu, aby dać życie tym, którzy są duchowo martwi, co jest tematem Listu do Efezjan 2, 1 do 10, fragmentu, którego nawet nie poruszyliśmy w tym kontekście. Módlmy się razem. Łaskawy Ojciec, dziękujemy Ci za naukę Twojego słowa dotyczącą istot ludzkich, że jesteśmy Twoimi szczególnymi stworzeniami, zostaliśmy stworzeni na Twój obraz do relacji z Tobą i ze sobą nawzajem oraz z Twoim światem, że uczyniłeś nas istotami zjednoczonymi i że będziemy ciałem i duszą zjednoczeni na całą wieczność na nowej ziemi dzięki Twojej łasce.

Dziękujemy Ci za naukę Twojego słowa dotyczącą grzechu i okropny opis grzechu, który nam dajesz w swoim słowie, abyśmy mogli być upokorzeni przed Tobą i zobaczyć naszą ogromną potrzebę Twojego słowa, Twojego ducha, Twojego syna, Twojej łaski. Uznajemy nasze rzeczywiste grzechy i dziękujemy Ci za nauczanie nas, że ostatecznym źródłem grzechu jest grzech pierworodny, a nie Twoje dobre stworzenie. Uznajemy również naszą niezdolność do zbawienia samych siebie i radujemy się w Panu Jezusie Chrystusie, który nas umiłował, oddał siebie za nas i zmartwychwstał trzeciego dnia, obiecując życie wieczne wszystkim, którzy w Niego wierzą. Amen.

To jest dr Robert A. Peterson w swoim nauczaniu na temat doktryn człowieczeństwa i grzechu. To jest sesja 19, Grzech pierworodny, Natychmiastowe przypisanie, Skutki

upadku, Zdolność lub niezdolność.